

postavení montérovo takové, že by montéra bylo lze vyjmouti z kruhu osob, náležejících k stavu dělnickému.

Po nařízení ministerstva obchodu ve srozumění s minist. kultu a vyučování ze dne 29. května 1893 č. 97 ř. z. opravňuje vysvědčení na odchodnou z odborné školy elektrotechnické při technologickém průmyslovém museu ve Vídni k nastoupení živnosti mechanické; dále přiznána tato moc i vysvědčení z mistrovské školy pro mechanicko-technické živnosti při státní průmyslové škole v X. okrese obce vídeňské (srv. min. nař. ze dne 13. září 1897 č. 219 ř. z.).

Živnost mědikovecká.

Živnost mědikovecká přináleží k živnostem řemeslným.

I. Všeobecně pojímá v rozsahu svém živnost mědikovců výrobu a správkou veškerého zboží úplně nebo z větší části zhotovovaného z mědi, červené, žluté a bílé mosazi, bez rozdílu, zda se při tom kovy svařují, čili nic, dále též i prodej zboží jinde vyrobeného z těchto kovů, pokud se týká, z této směsi kovové (dobrozdání obch. a živn. komory v Innosti).

II. Co se dotýče odborů zvláštních, uvéstí jest, že na př. přísluší k živnosti mědikovecké i zřizování hromosvodů, kteréž dosaváde i mědikovci skutečně provozovali, což se úplně srovnává se zvláštním rázem prací při tom se vyskytujících; jednáť se při tom o schopnosti co do zpracování (obrábění) kovů, jichž nabytí lze toliko vyučením se a delším praktickým zaměstnáním v některé ze jmenovaných právě živností, jež se obráběním kovů zabývají. Jsou tudíž ku zřizování hromosvodů právě tak mědikovci, jako mechanikové, zámečníci a kováři oprávnění již základem svého živnostenského listu (obch. a živn. komora vídeňská). Mědikovci jsou dále oprávnění pokrývatí střechy železným a cinkovým plechem. Rovněž nelze spatřovati v tom, když mědikovec převezme správkou přístřešních žlabů, ještě nijakého přestoupení živnosti mědikovecké, jelikož od nepamětných dob neobmezovali se mědikovci jediné na vlastní práce měděné a na venkově bývali by při takovémto obmezování dostatečného zaměstnání ani obživy neměli, a proto jsou poukázáni k tomu, aby podle příležitosti a potřeby žanášeli se i zhotovováním jiných prací plechových. Rovněž nikdy nedají se poměry živnostnictva na venkově pracujícího posuzovati podle poměrů příslušných živností ve městech, kdež mědikovci mají příliš mnoho práce s výrobky ryze měděnými, a nemohou snad ani přijímati práce i z jiných kovů a kde ostatně obecně skorem napořád posloužití mohou i klempíři sami (obch. a živn. komora vídeňská). Mědikovci jsou jen oprávnění obráběti měď a mohou použití i jiných kovů, ku př. mosazi, železa atd. jen potud, pokud kovů těchto k úplnému dohotovení svých tovarů potřebí mají (obch. a živn. komora v Bolzanu). Mědikovci přináleží vyřizovati správkou železného náčiní právě tak, jako klempířům (vým. místodrž. dolnorak. ze dne 23. března 1883 č. 3489). Chtějí-li mědikovci zřizovati vodovody, zakročiti musí o udělení koncesse, kteráž se jim vzhledem k tomu, že mědikovci důsledkem dlouholetého obyčeje i toto živnostenské oprávnění vykonávali, uděliti musí s prominutím zvláštního průkazu příslušné způsobilosti (obch. a živn. komora liberecká). Jak mědikovci, tak i mosazníci oprávnění jsou zhotovovati kohoutky, záklopy (ventily) a šrouby z mosazi na rourách měděných a železných, dále při kádích a kotlech (obch. a živn. komora brněnská).

Pocínování ztuha sletovaného a kovaného kuchyňského a domácího náradí měděného náleží výhradně k oprávnění mědikovců, kdežto pocínování všeho ostatního kovového náradí přísluší společně a stejně mědikovcům a klempířům (obch. a živn. komora pražská). K nastoupení a samostatnému provozování živnosti mědikovecké opravňuje vysvědčení odborných škol v Celovci a v Chomutově, jakož i mechanicko-technické odborné školy při státní průmyslové škole v Praze (srv. č. 8. min. nař. ze dne 17. září 1883 č. 150 ř. z.).

Živnost mlynářská a pecnářská.

I. Podstata.

Podstata živnosti mlynářské záleží v tom, že se z určitých plodin přírodních, totiž z obilí, mechanickým způsobem rozmělněného, jakož i z čistěného, a roztříděného podle svých součástek vyrábí krupice, mouka a pod. Těchto výrobků lze přímo užívat (konsumovati) teprve dalším spracováním (úpravou), t. j. uvařením neb upečením; v této způsobě nejsou však více již výrobky mlynářskými, nýbrž pokrmem nebo chlebem. I jeví se býti krupice, mouka atd. polotvary (polofabrikáty), jichž výroba přináleží mlynářům, kdežto přeměna jich ve produkt bezprostředně způsobilý ku požívání, jakým jest ku př. chléb, vyhrazena jest pekařům. Dalo by se tudíž považovati ještě tak spíše mlynářství za pomocnou živnost pekařství, ale nikterak obráceně snad pekařství za pomocnou živnost mlynářův. Od prastarých dob bylo mletí obilí a spracovávání mouky na chléb zaměstnáním společným, a teprve během středověku odstěpilo se pecnářství, spracovávající mouku bílou, jakožto živnost samostatná a zvláštní; chléb černý pekli se však i napotomně ve mlýnech a bylo tudíž pecnářství tu po živnostensku provozováno. Již i mlýnské řády z let 1644, 1708, 1713 a 1750 považovaly chléb za zušlechtěný výrobek průmyslu domácího; nařízení dv. kanceláře ze dne 16. března 1808 poznamenává výslovně, že v uvážení toho, že mlynáři na venkově od nepaměti pekli samožitný chléb, nelze jim ovšem v obyčeji tomto překážeti, jelikož není všude pekařů a proto zamítnuta byla též žádost venkovských mistrů pekařských, podaná k panovníkovi, aby mlynářům zakázáno bylo pecnářství, mlynářům však v nařízení tomto opětně »přísně přikázáno« (»eingebunden«), aby se jen zabývali pečením chleba samožitého (domáčího, černého). Toto oprávnění mlynářů péci chleba uznává se také výslovně v dekretch dv. kanceláře ze dne 30. července 1818 a ze dne 27. srpna 1818. Jelikož tedy oprávnění jsou mlynáři péci černý chléb především na základě předpisů zákonných, jichž původ hledati sluší již v dobách nejužší povinnosti cechovního přímusu, a které také za působnosti řádu živnostenského z r. 1859 nenarazilo na odpor nižádný, nastává otázka, zdali řádem živnostenským zrušeny byly ony zmíněné starší řády mlýnské a dekrety dv. kanceláře. Článek III. vyhl. patentu k řádu živn. odňal účinnost všechněm starším normám pořádajícím živnostenské provozování, pokud se nesnášely s předpisy řádu živnostenského z r. 1859. A tak zůstala veškera ustanovení o poměrech v tomto zákonu neuspořádaných nedotknuta a zejména i mnohé dílem na starých privilegiích a dekretch, dílem na psaní obyčejovém se zakládající normy o rozsahu práva živnostenského.

Za vzpomenutých okolností nesluší však považovati snad za nutnost absolutní, aby proto již, že živnost pekařská byla prohlášena za živnost řemeslnou a že k nastoupení jejímu vyhledává se průkaz způsobilosti,